

MAAIKE &

HET MEESLEPENDE VERHAAL VAN EEN BIJZONDERE VRIENDSCHAP

DOMENICO

Caltenbach

SUSANNE WITTPENNIG

MAAIKE &

HET MEESLEPENDE VERHAAL VAN EEN BIJZONDERE VRIENDSCHAP

DOMENICO

Caltenbach

SUSANNE WITTPENNIG

Zevende (herziene) druk 2015
Zesde druk 2013
Vijfde druk 2011
Vierde (herziene) druk 2010
Derde druk 2009
Tweede druk 2008
Eerste druk 2005

Uitgeverij Callenbach – Utrecht, 2011
Oorspronkelijk verschenen onder de titel: Maya und Domenico –
Die krasse Geschichte einer ungewöhnlichen Freundschaft bij
Brunnen Verlag Basel
© Brunnen Verlag Basel, 2004
Vertaling Lenie Hof-Hoogland
Omslagontwerp b'IJ Barbara
ISBN 978 90 266 2129 1
ISBN e-book 978 90 266 2047 8
NUR 284/285
Vanaf 12 jaar

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een gautomatiseerd gegevensbestand,
of openbaar gemaakt, in enige vorm, of op enige wijze,
hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen,
of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever.

1. Een sensationeel nieuwtje

Toegegeven: voor ik veertien jaar was, gebeurde er niet veel in mijn leven. Bijna alles ging zoals het moest gaan. Ik had een beschermd bestaan, werd goed opgevoed en was niet bepaald dol op school. Zo zat ik in elkaar en ik droomde er destijds van dat er eens iets zou veranderen. Alleen wist ik niet wat.

Totdat er een bepaalde gebeurtenis plaatsvond. Daardoor werd ik uit mijn onzichtbare bestaan gerukt en kwam ik oog in oog te staan met het leven. Deze belevenis zou voor altijd in mijn hart branden en nu nog kan ik er zowel om lachen als om huilen.

Toen ik de rode zondag van de kalender scheurde, volgde onverbiddelijk in zwarte letters een stomvervelende maandag en niets wees erop dat op deze dag een sensationeel nieuwtje mijn leven zou veranderen.

Ik slenterde in mijn ergste rothumeur over het schoolplein. Die vrolijk fluitende vogels hadden het goed. Die hadden er geen idee van dat zich binnen het schoolgebouw een martelkamer bevond. Zelfs de zon liet zich er niet van weerhouden zijn mooie, zachte stralen op deze wat eigenaardige, ouderwetse school met de groene erkertoren te laten schijnen. Toch waren er al vele generaties scholieren door de schooldeur gegaan en die hadden het overleefd. Dat was een troost, zij het een schrale.

Wij, middelbare schoolleerlingen, waren ondergebracht in de voorste vleugel, in totaal twaalf klassen, verdeeld over drie verdiepingen. In de koele gangen rook het naar vloerwas, krijt en stoffig papier en in een mislukte poging het geheel wat kleur te geven waren alle deuren van de klassen vorig jaar feloranje geverfd.

Ik glipte snel het meisjestoilet in en keek in de spiegel. Net boven mijn gezicht prijkten in Delia's uitbundige handschrift met roze lippenstift de uitnodigende woorden 'Kiss me', nog eens extra versierd met de hartvormige afdruk van haar lippen. Ik trok wat zakdoekjes uit de doos en verwijderde het kitscherige kunstwerk.

Het gezicht dat mij vanuit de spiegel aankeek, zou je eigenlijk alleen maar doorsnee kunnen noemen. Maar wel met een paar aardige kenmerken. De grote bruine ogen bijvoorbeeld, glanzend als opgewreven kastanjes. En de grappige zomersproeten, die op mijn neus dansen als ik glimlachte. Maar dat was dan ook alles. De rest was totaal onopvallend en gewoontjes. Mijn haar had de matbruine kleur van boomschors en was lang en sluik, zonder golven of zoiets om er een leuk model aan te geven. Ik had weleens geprobeerd er met de haarspray van mijn moeder iets anders van te maken, maar dat lukte niet. Het viel telkens terug in hetzelfde saaie model met middenscheiding.

Delia en Isabella zagen er allerm minst saai uit en waren veel knapper dan ik. Delia had een hartvormig gezicht en ook haar mond was hartvormig. Ze had helderblauwe ogen met lange wimpers. Isabella had een wipneus en een brutaal puntkinnetje, waardoor ze er erg zelfbewust

uitzag. Mijn gezicht had niets brutaals, alles was vlak, saai en rond. Ik droeg mijn haar altijd los, zodat mijn oren bedekt waren, omdat Delia beweerde dat ik chimpansee-oren had. Al op de basisschool wilde ik oorbellen hebben, grote, zilveren oorbellen. Maar daar verzette mijn vader zich heftig tegen. Hij was absoluut tegen alles wat inging tegen de natuurlijke staat van het lichaam. In oren horen nu eenmaal geen gaatjes! Hij had die mening waarschijnlijk omdat hij met hart en ziel arts was.

Ik keek op mijn horloge, zag dat het halfnegen was en zette een geërgerd gezicht op. De hoogste tijd om me naar de gruwelijke martelkamer te begeven.

Ons klaslokaal was op de bovenste verdieping, kamer 308, linker etage, derde deur. Ik rechtte mijn rug en hield mijn hoofd opgericht toen ik binnenstapte. *Laat niet zien dat je onzeker bent, Maaïke, toon je zelfbewust. Zo is het goed... ja, prima, niemand heeft je gezien...* Ik stiefelde naar mijn plaats op de laatste rij en liet mijn ogen door de klas dwalen op zoek naar Delia Samantha. Dat was haar echte naam en daar was ze verschrikkelijk trots op. Haar jongere zusje heette Lina Anastasia en zat een klas lager. Ze was net zo knap als Delia, maar de twee zussen waren nooit samen.

Delia stond met haar hartsvriendinnen Manuela en Isabella bij het open raam en schudde haar helderblonde manen. Ze droeg een zwart topje met glinsterende pailletten en een brede zilveren riem om haar heupbroek. Mijn T-shirts waren altijd lang genoeg om mijn hele achterwerk te bedekken. Mijn vader zou het nooit goedgevonden hebben dat ik in dergelijke kleding zou rondlopen.

Hij zei altijd dat zulke meisjes nog eens als prostituees zouden eindigen. Feit is, dat Delia altijd veel jongens om haar heen had. Naar mij keek niemand om en ik had geen idee wat ik moest doen om indruk te maken. Wie zou er ook belang bij hebben vriendschap te sluiten met het buitenbeentje van de klas? Ik ging zitten, mijn hoofd leunend op mijn handen, in afwachting van het klingelen van de bel.

Danny en Ronny waren net klaar met het tekenen van hun Godzilla op het schoolbord toen de bel zijn schorre stem liet horen en Evelien van buiten schreeuwde: ‘Ze komt eraan!’

Bliksemsnel vloog iedereen naar zijn plaats. Danny en Ronny veegden met de spons hun lachwekkende karikatuur uit en gingen ook snel zitten. Met onze klassenlerares viel niet te spotten. Uitgerekend vandaag had mevrouw Galiani om voor ons onbekende redenen dit uur geruild met leraar Lens. Ook dat nog. Je moest voor haar dubbel op je hoede zijn. Aan haar scherpe ogen ontging niets.

Ze was middelgroot en stevig gebouwd en ze had absoluut niets vrouwelijks. Haar haar was stoppelig kort en ze droeg altijd spijkerbroeken en sportschoenen, zelfs in het heetst van de zomer. Ze had een stugge, spottende uitdrukking op haar verweerde gezicht en een vooruitstekende kin. Tussen haar wenkbrauwen bevond zich een diepe verticale rimpel die al naar gelang de ernst van de alarmfase langer of korter werd. Met haar snerpende stem raakte ze je telkens diep in je ziel. Maar ze was altijd heel fair en je kon veel van haar leren.

Meteen nadat ze ons had begroet en de les begonnen was, werd de deur voorzichtig nogmaals geopend. Een kleine blonde, vrij dikke jongen sloop naar binnen. Patrick. Hij keek schuchter om zich heen en haastte zich naar zijn plaats. Mevrouw Galiani keek even naar hem, maar zei niets. Ze wist dat Patrick elke ochtend expres te laat kwam, zodat de anderen hem voor de les niet konden terroriseren.

Met een diepe zucht worstelde ik me langzaam door de maandagochtend heen en ik was opgelucht dat ik deze keer niet voor het bord werd geroepen.

In de korte pauze wilde ik de lading huiswerk die mevrouw Galiani had opgegeven, even in mijn schrift noteren, maar daar kwam ik niet aan toe. Het geklikklak van Delia's schoenen en een dichte parfumwolk kwamen op mij af.

'Ach, die lieve Maaike toch! Even netjes het huiswerk opschrijven, hè? Dat zal je pappie deugd doen!'

'Gaat je niks aan!' mompelde ik onbeholpen. Delia was nogal dom op school, maar dat kon natuurlijk niemand iets schelen. Zij compenseerde dat immers gemakkelijk met haar knappe uiterlijk.

Ze maakte luide kakelende geluiden en sloot zich weer aan bij Isabella en Manuela. Ze staken de koppen bij elkaar en giechelden en smoesden. Ze volgden met hun opgemaakte ogen al mijn bewegingen. Ik draaide me om en keek uit het raam om de domme tranen, die bij mij veel te snel vloeiden, te verbergen.

Ik draaide me pas weer om toen de jongens met hun ontzettend stomme scheldpartijen begonnen. De lange,

stoere André en zijn kameraden Danny en Ronny gingen om Patrick heen staan en vormden een steeds nauwer wordende kring, als een stel gieren om hun buit. André was een reus van een meter vijfentachtig met schoenmaat 45 en hij genoot ervan zwakkere klasgenoten te terroriseren.

Ik had erg veel medelijden met Patrick. Hij was niet alleen klein en dik, maar hij stotterde ook nog. Hoewel hij een jaar jonger was dan wij, was hij ons wat de bovenkamer betreft dik de baas, want hij verslond boeken. Met rekenen kon ook niemand van hem winnen. Maar op sportgebied had hij het moeilijk, omdat hij door zijn postuur de simpelste dingen niet kon bolwerken.

‘Zo, vetzak!’ luidde de beledigende begroeting van André. ‘Kom op met de wiskundesommen. Schiet op! Waar heb je ze?’

‘In mijn t-t-tas,’ fluisterde Patrick benauwd.

‘Aha!’ Danny tilde Patricks rugtas op en schudde die leeg op de grond.

‘Ha, daar is het!’ Hij hield een blauw schrift met een zorgvuldig opgeplakte afbeelding van een vliegtuig omhoog en slingerde het met zo’n woeste zwaai op zijn tafel, dat het er aan de andere kant weer af fladderde. Patrick liet alles met neergeslagen ogen over zich heen komen.

‘Hé, vette piloot! Dat vliegtuig stort neer als jij erin stapt,’ hoonde André, die met zijn forse gestalte vast nog wel wat zwaarder was dan Patrick. Maar dat vatte hij met zijn lichtgewicht hersentjes niet.

Ik kookte van woede. Ik zou nooit de moed hebben me

ermee te bemoeien. Mevrouw Galiani had Patrick vrij duidelijk te verstaan gegeven dat hij voor zichzelf moest opkomen, omdat niemand anders dat voor hem kon doen. Ze had veel tijd voor hem genomen en hem naar een zelfhulpgroep gestuurd om zijn zelfbewustzijn te versterken. Maar Patrick had geen vader, die hem had kunnen vertellen hoe je je als man gedraagt. Zijn vader was kort na zijn geboorte bij een vliegtuigongeluk om het leven gekomen. En Patrick had nu eenmaal geen vechtersnatuur, maar was de goedigste figuur die er op aarde rondliep.

Eindelijk maakte de bel een einde aan de wrede terreur. Patrick zocht snotterend en strompelend zijn door de klas verspreide spullen bij elkaar. Ik schonk hem een onopvallend glimlachje, maar hij zag het niet.

We hadden wiskunde en Engels en daarna ging de bel voor de grote pauze. Ik dwaalde lusteloos over het plein en ging op het muurtje naast de oude lindeboom zitten, waar ik in de pauze altijd zat. Behalve ik was er niemand alleen. De anderen vormden groepjes, maakten plezier samen en praatten met elkaar. Ik had het vaak genoeg geprobeerd – vroeger. Ik had geprobeerd me bij hen aan te sluiten, maar altijd als ik in de buurt kwam, leek er een onzichtbare muur rond de klik te ontstaan, waar ik niet doorheen kon komen.

Dus bracht ik mijn tijd door met het bestuderen van de groepjes en wist al gauw precies wie met wie was. Er was maar één meisje dat ook vaak alleen was en dat was Janet Bonaventura. Ze was berucht omdat ze altijd op de een of andere manier narigheid veroorzaakte en niemand voelde

zich veilig bij haar in de buurt. Maar ze liet zich ook door niemand benaderen. Er werd beweerd dat zij buiten de school een bende aanvoerde, in drugs handelde en inbraken pleegde. Er waren ook geruchten dat zij een heks zou zijn. Haar groene kattenogen dwaalden loerend over het plein en ik wist zeker dat zij de groepen net zo intensief observeerde als ik, al was het om heel andere redenen.

Ik zou misschien voor altijd 'onzichtbaar' zijn gebleven en had dan ten minste mijn rust gehad, als op een dag die kwestie met de Bijbel niet was voorgevallen. Ik dacht dat als ik de Bijbel mee naar school zou nemen, God altijd heel dicht bij me zou zijn. Het was een klein exemplaar van het Nieuwe Testament en het paste precies in de zak van mijn jas. Als ik eenzaam over het plein dwaalde, stak ik mijn hand in de zak en voelde het zachte leren omslag. Maar op een keer had André mijn jas gepikt en door de klas geslingerd, waarbij de Bijbel op de grond was gevallen en ieders aandacht had getrokken.

Vanaf toen was ik dat eigenaardige vrome kind, dat nergens bij hoorde. Ik durfde de Bijbel niet meer mee naar school te nemen, hoewel ik niet begreep waarom andere meisjes, die een talisman bij zich hadden of in horoscopen geloofden, wel gerespecteerd werden. Of neem Ronny, die hartstochtelijk in het buitenaardse geloofde en het voortdurend over zijn 'Strijd van de Sterren' had en zich verbeeldde dat hij ufo's had gezien. Dat was toch ook eigenaardig.

Na het vijfde uur verraste mevrouw Galiani ons met een sensationeel nieuwtje: 'Morgen komt er een nieuwe

jongen in jullie klas. Hij zat op de Leonhardtschool en wordt een jaar bij ons teruggezet.’

Haar woorden gingen in een golf van gejoel en het geluid van de bel ten onder.

‘Hebben jullie dat gehoord, meiden? We krijgen er een bij!’ riep Delia opgetogen en gaf een roffel op de tafel. ‘We kunnen best nog een leuke jongen gebruiken! We hebben hier immers alleen dit stelletje melkmuilen!’

André wierp haar een duistere blik toe en ik had haar het liefst tegen het bord gegooid, midden in de jaartallen van de Tweede Wereldoorlog, zodat haar knappe gezicht onder het krijt was gekomen. Ik hoopte met heel mijn hart dat de nieuweling zo lelijk als de nacht zou zijn en bij voorkeur een belachelijke naam zou hebben, Kees Knars of zo!

‘Nou, heilig boontje, wat sta jij daar te staren?’ Delia ging met de handen in de zij voor mij staan en ademde mij midden in mijn gezicht. ‘Zoals jij eruitziet... daar zal de nieuwe vast direct op afknappen!’

‘Laat me niet lachen! Die vent heet vast Kees Knars of zo!’ reageerde ik onhandig en ik raakte aan het eind van de zin nog in de war ook. Delia, Isabella en Manuela keken elkaar geamuseerd aan en barstten toen in lachen uit.

‘Hebben jullie *dat* gehoord? Kees Knars?’

‘Lollik, hoor!’

‘Arme meid. Je bent zeker jaloers omdat je er zo beroerd uitziet, dat je wel nooit een jongen zult krijgen.’ Delia’s stem droop van spot. Manuela en Isabella giechelden en gooiden arrogant hun haar achterover. Mijn kleine beetje

moed vervloog en ik liet verslagen mijn hoofd hangen. Het drietal joelde triomferend en heupwiegde met opgeheven hoofd de klas uit. Verdrietig en boos keek ik hen na. Waarom eindigde het toch altijd in één-nul voor die stomme kippen?

MAAIKE & DOMENICO

Van de serie
zijn al meer dan
30.000
exemplaren
verkocht!

De veertienjarige Maaike is een buitenbeentje. Ze wordt vaak getreiterd door een stel meiden op school. Haar strenge vader maakt het haar ook niet gemakkelijk.

Dan komt de mysterieuze Domenico bij haar in de klas. Maaike valt voor zijn knappe uiterlijk, maar tegelijkertijd vindt ze hem maar een vervelende opschepper. Toch ontwikkelt zich tussen hen een bijzondere vriendschap.

**'Aan het einde van het boek kon ik mijn hart
(voor de zoveelste keer) voelen breken. Ik sta nu al te popelen
om het volgende boek te lezen! Ik kan echt niet wachten!'**

Recensie op bol.com

'Dit boek móet gewoon in mijn top vijf!'

Irene, 13 jaar

Callenbach

www.uitgeverijcallenbach.nl

ISBN 978 90 266 2129 1
NUR 284/285

9 789026 621291